

Avui faig 18 anys i ningú se n'ha recordat. És un dia que havia esperat amb candaletes i ha sortit tot al revés.

De bon matí, quan m'he despertat, el primer que he pensat era que el sol brillava amb més intensitat, però a mig matí el cel ja estava encapotat i a la tarda ha caigut el diluvi universal. Ja sé que no em puc queixar de la meteorologia, però sí que em puc queixar de la ineptitud de l'home del temps, que havia dit que seria un dia radiant.

Al matí, després de vestir-me, he anat a buscar el mòbil, per veure si el Joan i els altres m'havien felicitat per *whatsapp*. Però aquella carraca s'havia mort durant la nit. Espero que el meu vell s'enrotlli i em regali l'iPhone 5. M'he passat mitja hora buscant el carregador. Tot i que no ho admetre mai, la meva mare té raó, la meva habitació sembla una cort de porcs. Al final he engegat el mòbil, però no hi havia res de res. He pensat que eren tots uns inútils per haver oblidat el dia que era avui. Ja sé que tots estan treballant en aquell casal d'estiu i quasi no ens veiem el pèl, però no els costa res deixar un moment els mocosos i enviar-me un simple: Felicitats!!!

Però bé, això no em podia enfonsar. Avui entrava a la majoria d'edat i m'examinava del carnet de conduir. Era una de les coses que em feia més il·lusió. El Joan ja feia quasi tres mesos que conduïa, i ell deia que li havia canviat la vida. Ara tenia més èxit amb les noies.

Quan esmorzava, he vist una nota que m'havia deixat la meva mare a la nevera: "Bon dia reietó (odiava que em digués reietó), abans de marxar, renta els plats i treu una mica de carn del congelador per sopar. Fins al vespre". La meva mare tampoc em felicitava. La veritat és que ja començava a pensar que era jo el que estava equivocat.

He acabat de rentar els plats, remugant perquè arribava tard a l'examen. El meu professor d'autoescola, que és el meu tiet, m'ha fotut la bronca del mil. I, a sobre, m'ha tocat l'examinador implacable, que, com era d'esperar, m'ha tombat.

I aquí estic ofegant les penes amb el primer cubata comprat legalment. Però ni això m'anima. El millor que puc fer és tornar cap a casa i que s'acabi aquest dia de merda.

Em costa una mica trobar el forat del pany de la porta. Entro. Tot està a les fosques. Això vol dir que tinc la casa per mi tot sol, no tinc ni idea d'on són els meus pares, però tampoc m'importa. Només vull estar sol. Tiro les vambes pel mig del rebedor i vaig al saló. De cop esclata un: "Sorpresa!!!", i s'obren els llums.

Hi és tothom, els meus amics i els meus familiars. Jo m'he quedat amb cara de babau mentre tothom em felicita. Primer els meus pares em donen el seu regal, una clau d'un Golf nou de trinca. Després el meu tiet em pica l'ullet i em dona l'aprobat de l'examen de conduir. Que cabró que és, però com me l'estimo. Els abraço a tots, molt feliç. Al final una última sorpresa, els meus pares marxen i em deixen la casa per mi sol, per muntar una festassa amb els amics. I a sobre en Joan, que sap que m'agrada molt, ha convidat a la Maria. Està sent el millor dia de la meva vida!